

елинскихъ книгъ“ (Иор. Ивановъ, Сѣверна Македония, стр. 330, 368). Ще рече, гръцката духовна власть сама е признавала прѣзъ 1846 г. сѣверомакедонската епархия, съ градоветъ Кюстендилъ, Щипъ, Кратово, Кочани и пр., за българска.

1847 г.

№ 137.

Велесъ.

Единъ отъ най-ревностнитѣ велашани за просвѣтата на своя градъ прѣзъ първата половина на XIX в. билъ Ангелко Палашовъ. Той билъ синъ на богати родители търговци, които търгували съ Австрия; тамъ тѣ пратили и сина си на учение, именно въ Зеблинъ. Ангелко се научилъ на нѣмска и сръбска книга, но не забравилъ българската си народност. На търговския си печатъ той поставилъ (по стематографията на Жефаровича) лѣвски образъ съ корона и наоколо името си: Ангелко Палашовъ. Ангелко много се трудилъ за училищата въ своя градъ и дълги години билъ училищенъ настоятелъ. Ето нѣколко извадки отъ бѣлѣжкитѣ и смѣткитѣ, държани отъ Палашова за българското училище въ махалата Пърцорѣкъ (източната страна на гр. Велесъ, който се дѣли отъ Вардаръ на часть Пърцорѣчка и часть Спротивчани, на западната страна):

а) Мѣцъ Априль 23^а лѣто 1847.

Іанко Христовъ и другары бысть 4 години епитропы на училището Словено-Българско Перцоречкой сѣга Георгиа Самописца...

б) Язь грѣшный и рабъ божій Янѣлко Палашовъ зрытель и настоятъкъ Словено-Българской училиште перцоречкогъ сѣга Георгиа Самописца нача водити рачѣнь со съ страхъ Божій...

мѣсѣцъ Априль 23^а лѣто 1847.

Велесъ городъ.

(Срв. К., Сегашното и недавното минжло на градъ Велесъ, Псп. XLI, 565—566).

1847 г.

№ 138.

Струмица.

Родомъ отъ Струмица е билъ единъ отъ най-виднитѣ монаси на Зографския манастиръ, архимандритъ Антимъ Ризовъ. Той получилъ високо образование въ Русия и въ Атина,